

fuldstændig rigtigt. Men jeg mener faktisk, at hvis man får lært den lille tabel og får lært den udenad, så klarer man sig langt.

Jeg må indrømme, at det matematik, jeg er blevet plaget med – og jeg var ret skrap til det i barneskolen – har jeg da aldrig haft brug for siden hen, aldrig. Men det er sådan en krig, vi har kørende, fordi det åbenbart er på mode.

Jeg vil gerne sige, at det er helt for egen regning, det jeg siger her: Hvorfor skal de arme børn plages med det? I modsætning til sproget har de ikke brug for det.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Ethvert samfunds kulturpolitik må ses i relation til de udfordringer, som det pågældende samfund står over for. Når det drejer sig om det danske samfund, mener Det Radikale Venstre, at kulturpolitikken skal ses i lyset af tre afgørende problemstillinger.

For det første problemerne med det økologiske råderum. Lige nu står kloden og dermed først og fremmest de rige vestlige samfund over for den kolossale udfordring at få det økologiske og det økonomiske råderum til at hænge sammen. Det vil sige sikre en sammenhæng mellem vores økonomiske formåen og naturens bærekraft.

I løbet af de kommende 10 år kan vi alene i Danmark udvide vores forbrug med mellem 30-40 pct.; det viser den finanspolitiske redegørelse fra sidste år. Den vækst har vi kun råd til, hvis indholdet i den materielle vækst ændres til fordel for mere kvalitet frem for kvantitet. Altså til en produktion og et forbrug, som er mindre stofligt, som kræver mindre fossil energi og jomfruelige råstoffer.

Hvor står kulturpolitikken i forhold til den problemstilling? Hvad er vores muligheder?

For det andet spørgsmålet om det sociale råderum. Vi står over for en fornyelse af velfærdsstaten og dermed af den måde, vi tager vare om hinanden og det fælles på. Baggrunden er ikke bare af økonomisk karakter. Vi kan konstatere, at det ser ud som om, at den måde, vi har valgt at organisere en del af næstekærligheden på, ikke virker, at det offentlige apparat ikke slår til i forhold til vor tids velfærdsproblemer: følelsen af ikke at høre til, den manglende mulighed for at bidrage til noget, som rækker ud over én selv, og den manglende mulighed for at skabe.

Man kan måske også betragte dette problem mere overordnet. Det er blevet svært at skabe

sig en referenceramme, det er svært at finde ud af, hvad der er at håbe på nu, hvor de store utopier er brudt sammen, og nu, hvor det måske også er blevet svært at tro på, at mere af det, som vi har, automatisk betyder lykke og et bedre liv. Hvor står kulturpolitikken i forhold til dette eksistentielle problem, som vi også kalder velfærdsstatens krise?

For det tredje spørgsmålet om det demokratiske råderum. Forudsætningen for et demokratisk samfund er, at borgerne påtager sig ansvaret som rorsmænd for samfundets udvikling. Kun på den måde får vi en folkestyret udvikling. OECD's undersøgelser viser imidlertid, at et af tidens store problemer er den sociale analfabetisme. Alt for mange mennesker vælger at lade udvikling være udvikling, vælger at overlade ansvaret for at vælge til andre. Baggrunden er bl.a. de store informationsmængder og den forandringshast, som præger vor tids samfund.

Fremmedangsten og voldsproblemerne kan aflæses som udtryk for en krise i måden at organisere demokratiet på. Jo mere usikre vi er på vore egne handlingsmuligheder, jo større er angsten over for det, som virker anderledes og fremmed. En af kulturpolitikens opgaver er således at bidrage til at finde nye veje for demokratiet, nye rammer for den folkelige samtale om, hvad vi vil med hinanden og det fælles. Set i lyset af disse tre problemstillinger eller udfordringer vil jeg gerne fremhæve otte temaer som vigtige indsatsområder for kulturpolitikken.

For det første skal vi give gode vilkår for den folkelige samtale, altså for folkeoplysningen. Det felt er så meget desto vigtigere i en tid, hvor vi skal finde nye mål for vores stræben, finde nye svar på, hvad vi vil med hinanden. Folkeoplysningsloven er et vigtigt redskab i den sammenhæng. Det Radikale Venstre er af den opfattelse, at støtten til folkeoplysning skal bevares, at vi har råd til at understøtte det vigtige arbejde, som de folkeoplysende organisationer står for.

Lad mig med det samme sige, at kultur selvfølgelig sagtens kan leve og leve godt, uden at kulturpolitikkerne blander sig i den, og heldigvis for det. Det betyder imidlertid ikke, at den folkelige kultur ikke har brug for en håndsrækning. Det har den, men ligesom kunsten er det afgørende, at politikerne ikke sætter sig på den. Netop derfor er der lykkeligvis så vide rammer for, hvad f.eks. idrætsorganisationerne kan bruge deres offentlige midler til, og derfor er der også så højt til loftet i folkeoplysningsloven, som tilfældet er.